

opusdei.org

Prelaatin paimenkirje (tammikuu 2009)

Uuden vuoden alussa Opus Dein prelaatti kutsuu meitä mietiskelemään Jumalan lapsena olemisen ihmettä ja kohtaamaan sen todellisuuden, erityisesti niin kuin Paavali sitä kirjeissään kuvailee.

3.2.2009

Rakkaat lapseni:

Varjelkoon Jeesus tyttäriäni ja poikiani! Joulunaikana käännämme

silmämme myös Neitsyen puoleen, joka omistautuu täydellisesti vastasyntyneen Poikansa hoitamiselle. Kuinka suurella rakkaudella Maria ottikaan hänet käsivarsilleen ja huolehti hänestä jokaisena hetkenä. Myöhemmin, Nasaretissa vietettyjen vuosien aikana Maria yritti koko ajan pysytellä hänen vierellään. Hän auttoi pyhää Joosefia kasvattamaan hänet aikuseksi, ympäröiden hänet rakkaudellaan, oppien hänen käytöksestään ja sanoistaan tullen siten Herramme ensimmäiseksi ja parhaaksi seuraajaksi. Nyt hän huolehtii meistä – ihan jokaisesta – samalla rakkaudella ja omistautumisella kuin hän huolehti omasta Pojastaan, koska Kristus ristillään vahvisti Marialle, että hän on todellakin hengellinen äiti niin miehille kui naisille, kaikkina aikoina[1]. Siitä hetkestä alkaen Maria on uskollisesti huolehtinut koko ihmiskunnasta ja erityisesti

niistä, jotka hänen apuaan kaikkein
eniten tarvitsevat. Siksi, kun
aloitamme uuden vuoden juhlien
Neitsyt Mariaa Jumalanäitinä, kutsuu
kirkko meitä mietiskelemään
Neitsyen rakastavaa huolenpitoa ja
kiittämään häntä kaikista niistä
hyvistä teoista, joita hän on meille
tehnyt.

Sanan lihaksi tuleminen – kuten
uskontunnustuksessa tunnustamme
– toteutui Pyhän Hengen kautta,
Neitsyt Marian vapaaehtoisella ja
täydellä yhteistyöllä. Tämän
salaisuuden kautta, joka kulminoituu
Ristillä ja Ylösnousemuksessa,
Jumala pelasti meidät synnistämme
ja antoi meille lahjan olla Hänen
lapsiaan. Viimeisien päivien aikana
olemme lukeneet pyhän Paavalin,
suuren Kristuksen ja evankeliumin
julistajan sanoja, jotka hän suuntasi
galatalaisille, ja jotka sisältää suuren
opetuksen helmen: *Mutta kun aika
oli täyttynyt, Jumala lähetti tänne*

oman Poikansa. Naisesta hän syntyi ja tuli lain alaiseksi lunastaakseen lain alaisena elävät vapaiksi, että me pääsisimme lapsen asemaan.[2]

Tänä Paavalin vuonna haluamme keskittyä pohdiskelemaan joitain niistä opin pääkohdista, joita pakanoiden apostoli välitti meille. “Edessämme on – kuten Paavi muutama kuukausi sitten sanoi – suuri pyhimys, ei ainoastaan konkreettisen apostolaattinsa tähden, vain myös harvinaisen syvällisen ja vaikuttavan teologisen opetuksen vuoksi. [3] Juuri hän, yhdessä pyhän Johanneksen kanssa on kaikkein eniten puhunut Pyhästä Hengestä, ja sen vaikutuksesta kirkkoon ja kristittyihin. Haluaisin tässä kirjeessäni koskettaa joitain hänen opetuksensa kohdista, niin että voisimme syvemmin ymmärtää Pyhän Hengen tärkeyden mittavuuden kristillisen elämämme

kehitykseen, tavoitteen, johon meidän on pyrittävä.

Apostolien teoista voimme lukea, kuinka Pyhä Henki johdattaa kirkkoa alusta asti. Sen voima – kuten tässä kirjassa luemme – tulee nähtäväksi Paavalin elämässä: sillä koko hänen elämänsä, alkaen kääntymisestä ja päättyen marttyyrikuolemaan, todistaa Pyhän Hengen toiminnasta. Jumala valitsee ja pyhittää hänet armollansa ja johdattaa hänet Barnabaan kanssa levittämään kristillistä uskoa pakanoiden keskuuteen. Hän johdattaa Paavalia lähetysmatkojen aikana rohkaisten häntä Euroopan evankeloimiseen; Hän antaa hänen tietää, että niin Jerusalemissa kuin itsessä Roomassakin hänen on todistettava Kristuksesta.[4] “Yhdellä sanalla, Hänen läsnäolonsa ja tekonsa ovat kaikkialla.”[5] Pyhän Hengen, Pyhittäjän osallisuus ensimmäisten kristittyjen toimintaan on niin

ilmisellä, että Apostolien tekojen kirjaa on kutsuttu oikeutetusti *Pyhän Hengen evankeliumiksi*.

Älkäämme koskaan epäilkö: me kasvamme suuresti kontemplatiivisuuden hengessä ja apostolisessa tehokkuudessamme, jos pyydämme Hänen apuaan joka päivä enemmän ja jos rukoilemme, että hän johtaisi meitä armollaan. Kuinka intensiivisesti yrität antaa omalle työllesi yliluonnollisen tarkoituksen? Kuinka hartaasti rukoilet *Kunnia Isälle ja Pojalle ja Pyhälle Hengelle?* Tunnetko tarvetta luottaa itsesi Hänen käsiinsä joka kerta kun lausut Hänen nimensä?

Pyhä Paavali “ei rajoitu omissa kirjeissään ainoastaan Pyhän Kolminaisuuden kolmannen Persoonan dynaamisen vaikutuksen kuvailemiseen, vaan analysoi myös Hänen läsnäolonsa kristittyjen elämässä.”[6] Jeesus Kristus oli

ilmoittanut, että Isä ja Hän Itse
asettuvat niiden sieluihin, jotka
kuulevat hänen sanansa ja
rakastavat Häntä. Hän lisäsi myös:
*Tämän minä olen puhunut teille nyt,
kun olen vielä luonanne. Puolustaja,
Pyhä Henki jonka Isä minun
nimessäni lähettää, opettaa teille
kaiken ja palauttaa mieleenne kaiken,
mitä olen teille puhunut.*[7] Jumalan
inspiroimana Paavali myös
mietiskelee Pyhän Hengen olemusta
selittämällä Hänen vaikutustaan
kristittyjen tekoihin ja sen lisäksi
heidän olemukseensa. “Itse asiassa,
hän sanoo, että Jumalan Henki elää
meissä (Room. 8:9; 1.Kor. 3:16) ja että
Jumala on lähettänyt sydämiimme
Poikansa Hengen (Gal. 4:6).” [8]

Tiedämme, että armon kautta koko
Kolminaisuus elää vanhurskautetun
ihmisen sielussa, mutta sen läsnäolo
miehissä ja naisissa, jotka elävät
Jumalan ystävyydessä, liittyy
erityisesti Pyhittäjään. Perinteinen

perustelu on helppo ymmärtää:
koska pyhittäminen on Jumalan
rakkauden tulos, on hyvin
ymmärrettävää, että pyhittäminen
liittyy siihen Persoonaan, joka on
kolmiyhteisen Jumalan Persoonien
keskeinen rakkaus itse, Pyhä Henki.
Samoin yhdistämme luomisen Isään
ja lunastuksen Sanaan, vaikkakin
kaikki mitä Jumala tekee maailmassa
on kaikkien Kolminaisuuden
Persoonien toteuttamaa. Pyhä
Kolminaisuus tunkeutuu meidän
syvimpään olemukseemme, ei vain
luotuina, vaan saa meidät
osallistumaan armon kautta Jumalan
sisäiseen elämään, Isän lapsina,
Pojassa, Pyhän Hengen kautta.[9]

Vatikaanin II kirkolliskokous toteaa
vielä tarkemmin: **“Niin suuri ja
ylevä on ihmisen salaisuus, joka
valkenee uskoville kristillisen
ilmoituksen kautta. Kristuksen
kautta ja Kristuksessa siis ratkeaa
kärsimyksen ja kuoleman arvoitus,**

**joka ilman hänen evankeliumiaan
musertaa meidät. Kristus on
noussut kuolleista, tuhonnut
kuolemallaan kuoleman ja
lahjoittanut meille elämän. Siksi
me, jotka olemme Jumalan lapsia
hänen Poikansa kautta,
huudamme Hengessä: *Abba,*
Isä!”[10].**

Jumalan lapsena olemisen lahja on suurin lahja, jonka olemme voineet saada Jumalalta. “Juuri se on arvokkuutemme salaisuus: emme ole ainoastaan Jumalan kuvia vaan myös Jumalan lapsia. Se on kehotus – kuten Pyhä isä toteaa – harjoittaa omaa Jumalan lapseuttamme, ollen yhä enemmän tietoisia siitä, että me kaikki olemme yhden suuren Jumalan perheen lapsia. On kehotus muuttaa tämä objektiivinen lahja subjektiiviseksi todellisuudeksi, joka ohjaa meidän ajatuksemme, käytöksemme ja olemisemme.”[11]

Kuinka kiitollisia meidän tuleekaan olla pyhälle Paavalille, koska Jumala valitsi hänet työvälineekseen, näyttääkseen meille uudella innolla tämän kristinuskon perustotuuden. Kirjeessään Galatalaisille hän muistuttaa meitä, että Sana tuli lihaksi Neitsyestä, jotta meistä voisi tulla Jumalan lapsia. Hän lisää: *Ja koska tekin olette Jumalan lapsia, hän on lähettänyt meidän kaikkien sydämiin Poikansa Hengen, joka huutaa: Abba! Isä! Sinä et siis enää ole orja vaan lapsi. Ja jos kerran olet lapsi, olet myös perillinen, Jumalan tahdosta.*[12] Näin toteutuu se, mitä pyhä Tuomas Akvinolainen kuvailee seuraavasti: “Aivan kuten Pojan tehtävänä oli johdattaa meidät Isän luokse, siten myöskin Pyhän Hengen lähettämisen tehtävä on johtaa uskovaiset Pojan luokse.”[13]

Tämän lahjan huomioiminen, ja sen mukaisesti käyttäytyminen, on pyhän Josemarian sanoin “ihmisen

suurin kapina. Hän kieltäytyy elämästä kuin eläin, eikä hän ole tyytyväinen eikä levollinen ennen kuin hän kohtaa Luojaansa ja oppii tuntemaan tämän.”[14] Siksi hän lisäsi: ”Orjuus tai Jumalan lapseus, siinä elämämme pulma. Olemme joko Jumalan lapsia tai ylpeyden ja aistillisuuden orjia, tai olemme sellaisen tuskaisan itsekkyyden vallassa, joka näyttää ahdistavan monia sieluja.”[15]

Jumala tahtoi – niin perustajamme vahvisti – että Opus Dein hengellisyyden perustana on todellinen ja elävä tietoisuus Jumalan lapseudesta; ja hän muisti usein omien sanojensa mukaan jopa konkreettisen hetken, jolloin Jumala kaiversi tämän totuuden tulella hänen sieluunsa. “Tämä hengellisyyttämme luonnehtiva ominaispiire syntyi samaan aikaan Opus Dein kanssa ja muotoutui lopullisesti vuonna 1931.

Inhimillisesti ottaen vaikeana aikana – silloin kun se, mitä nyt voitte nähdä täydessä muodossaan, näytti mahdottomalta – tunsin Jumalan toimivan kanssani antaen sydämeeni ja huulilleni voimakkaan ja hellän pyynnön: Abba! Isä! Olin kadulla, raitiovaunussa. Katu ei sekoita meidän kontemplatiivista dialogiamme; maailman melske on meille paikka rukoulla. Todennäköisesti rukoilin kovalla äänellä ja ihmiset luulivat, että olen tullut hulluksi: Abba! Pater! Millainen luottamus, millainen rauha ja millainen optimismi teille annetaan vaikeuksien keskellä kun tiedätte, että olette sen Isän lapset, joka tietää kaiken ja voi tehdä kaiken.” [16]

Pyhä Josemaria suositteli, että me kaikki ottaisimme tämän totuuden huomioon useita kertoja päivässä. Hän rohkaisi meitä mietiskelemään pyhän Paavalin opetusta: *Henki itse*

todistaa yhdessä meidän henkemme kanssa, että olemme Jumalan lapsia. Mutta jos olemme lapsia, olemme myös perillisiä, Jumalan perillisiä yhdessä Kristuksen kanssa; jos kerran kärsimme yhdessä Kristuksen kanssa, pääsemme myös osallisiksi samasta kirkkaudesta kuin hän.[17]

Aina on oikea hetki syventyä Jumalan lapseuteen, mutta näinä päivinä tämä todellisuus on helpommin tiedostettavissa. Riittää, kun katsomme Jeesuslasta seimessä, hänen Äitinsä tai pyhän Joosefin käsivarsilla. Jumalamme on tullut avuttomaksi ja puolustuskyvyttömäksi lapseksi, jotta me voimme olla ja tuntea itsemme syvällisesti Jumalan lapsiksi, jonka luokse voimme pelkäämättä tulla. Jos meille kuitenkin joskus, mistä tahansa syystä, on vaikeaa lähestyä Häntä, menkäämme Marian ja Joosefin luokse, pyytäen heitä opettamaan meille, kuinka voisimme

lähestyä Jumalaa samanlaisella
luottamuksella ja vilpittömyydellä
kuin he. Pyytäkäämme Pyhää
Henkeä, joka hengessämme elää, että
Hän asettaa sydämeemme tämän
huudon –Abba, Isä! – niin, että
hurskauden lahjan kautta voisimme
tulla Jumalan lapsiksi vieläkin
syväällisemmin.

Benedictus XIV korostaa omassa
opetuksessaan “vielä yhtä muuta
Pyhälle Hengelle ominaista aspektia,
jonka pyhä Paavali opettaa meille,
nimittäin yhteyttään rakkauteen.
Apostoli kirjoittaa: Eikä toivo petä,
sillä Jumala on vuodattanut
rakkautensa sydämiimme antamalla
meille Pyhän Hengen. (Room. 5:5)...
Henki asettaa meidät jumalallisen
elämän rytmiin, joka on rakkauden
elämä, ja mahdollistaa
henkilökohtaisen osallisuutemme
Isän ja Pojan suhteesta.”[18].

Pohtikaamme huolellisesti näiden sanojen merkitystä. Kiitos Pyhälle Hengelle, joka tekee meidät Kristuksessa Jumalan lapsiksi, meidät on johdatettu Pyhän Kolminaisuuden pyhään ja autuaaksitekevään elämään. Me, vaivaiset luodut, voimme yhtyä Kristuksen Sydämen rytmiin. “Henki muokkaa meitä pyhittävän voimansa kautta Kristuksen kaltaisiksi. Hän on kuin Kristuksen, Lunastajamme muotti tai struktuuri, joka kaivertaa meihin Itsensä kautta Jumalan kuvan.”[19]

Loppiaisen juhla ja Kristuksen kasteen juhla näyttävät meille Pyhän Hengen lakkaamattoman toiminnan. Hän johdatti kolme kuningasta Betlehemiin, ja laskeutui näkyvästi alas Herramme ylle Jordanissa. Niin Hän näytti, että Kristus oli todellakin odotettu Messias. Oppikaamme avaamaan sydämemme Hänen pyhittävälle armolleen.

Pohtikaamme useammin sitä kutsua, joka kuului kun Jeesus sai Johannekselta kasteen: ”Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mieltynyt”[20]. Kirkastumisen hetkellä kuului se vielä vetoavammin: ”Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mieltynyt. Kuulkaa häntä!”[21]. Aloittaaksemme tuon dialogin ja vetääksemme käytännön johtopäätöksiä Herran opetuksesta, hänen eleistään ja sanoistaan, meidän pitää vastata erinomaisella kuuliaisuudella Pyhän Hengen toimintaan. Tämä kuuliaisuus tekee meidät tietoisiksi siitä, kuinka voimme ja kuinka meidän täytyisi pyhittää jokapäiväinen elämämme, ja tehdä itsellemme tietäväksi, että koko elämän tulee pohjautua keskusteluumme Jumalan kanssa ja siihen, että puhumme muille Hänestä.

Pyhän Josemarian syntymän
vuosipäivä (9. tammikuuta) ja hänen
kasteensa vuosipäivä (13.
tammikuuta) muistuttavat meitä
samoin Lohduttajan läheisyydestä.
Käyttäkäämme Isämme esirukousta,
pyrkiessämme täydelliseen
uskollisuuteen, ottaen vastaan kaikki
Pyhän Hengen inspiraatiot, siten
kuin pyhä Josemaria koko elämänsä
pyrki.

Tiedän, että muistatte myös
ensimmäisen pyhän Rafaelin piirin
vuosipäivän 21. tammikuuta. Niiden
kolmen, kolmentuhannen,
kolmensadan tuhannen, kolmen
miljoonan joukossa olimme myös
me. Älkäämme unohtako, että
Jumala antaa meille kaikille
mahdollisuuden apostoliseen
tehokkuuteen, jos me kaikki olemme
“olennaisesti” eukaristisia.

Siunaan teitä koko rakkaudellani!

Teidän Isänne

+ Javier

[1] vrt. Joh. 19:25-27

[2] Gal. 4:4-5

[3] Benedictus XVI, puhe
yleisaudienssilla, 15.11.2006

[4] Ap.t. 13: 2-4; 16:6-10; 20:22-23;
23:11; 27:24

[5] Pyhä Josemaria, Christ is Passing
by, nro. 127

[6] Benedictus XVI, puhe
yleisaudienssilla, 15.11.2006

[7] Joh. 14:25-26

[8] Benedictus XVI, puhe
yleisaudienssilla, 15.11.2006

[9] vrt. Johannes Paavali II,
Kiertokirje "Dominum et
Vivificantem", 18.V.1986, nro.32 ja 52

[10] Vatikaanin II Kirkolliskokous,
Pastoraalikonsstituutio ”Gaudium et
spes”, nro. 22

[11] Benedictus XVI, Puhe
yleisaudienssilla, 15.11.2006

[12] Gal. 4:6-7

[13] Pyhä Tuomas Akvinolainen,
Johanneksen evankeliumi, 14,26.,
kommentaari

[14] Pyhä Josemaria, ”Jumalan
ystäviä”, nro.38

[15] Pyhä Josemaria, ”Jumalan
ystäviä”, nro.38

[16] Pyhä Josemaria, Kirje 09.01.1959,
nro.60

[17] Room. 8:16-17

[18] Benedictus XVI, puhe
yleisaudienssilla, 15.11. 2006

[19] Pyhä Cyril Aleksandrialainen,
Pääsiäissaarna

[20] Matt. 3:17

[21] Matt. 17:5

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
fi-fi/article/prelaatin-paimenkirje-
tammikuu-2009/](https://opusdei.org/fi-fi/article/prelaatin-paimenkirje-tammikuu-2009/) (20.3.2026)